

Книга — її релігія

Часто в педагогічній біографії не все залежить від навчителя, наставника, педагога. Буває, що самі зірки на небі стануть так, що його праця раптом здобуде успіх, а він стане бодай на якийсь час і популярним, і модним, і поціновуваним. У тій праці подеколи може не бути нічого виняткового, але щасливий збіг багатьох обставин, подув суспільної кон'юнктури та ще хтосьна- що зумовлять спалах зацікавлення саме тією, а не іншою людиною, яка по деякім часі назавжди забудеться студентами, колегами, товаришами і її згадуватимуть лише із ввічливості. Зате ця особа матиме можливість відчувати себе в ролі людини, яку поцілувала доля.

Я не кажу тут нічого про роль таланту чи інших чеснот в цій ситуації. Від них може залежати багато, а може й не залежати нічого. Історія презентує однакову кількість прикладів, коли талант, розум, порядність, толерантність, терпеливість тощо одразу ж помітили, радісно привітали й заопікувалися ним і коли все це, цілковито зігноровано суспільністю, пройшло десь поза маргінесом своєї доби нікому не потрібне. Я говорю про роль щасливого випадку в біографії чи навіть у життєвій долі взагалі. Такий випадок там, як і в звичайному житті, важить неймовірно багато, зумовлюючи всі ті обставини, які дають людині підстави твердити, що вона або задоволена собою, або ж заслуговує на краще.

І ось такий випадок нині в Оксани Петрівни Патинюк. На моє переконання — вона щаслива, задоволена собою, бо складається все якнайкраще: донька успішно склала тестування і вступила до вищого навчального закладу, син одружився, а сама вона здобула визнання серед академіків Академії наук вищої освіти України, її прийняли в дійсні члени. Це визнання є заслуженим — вона — доцент кафедри галузевої психології та психології управління, заступник директора з навчально — методичної роботи Інституту соціальної роботи та управління Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Оксана Петрівна ерудований, висококваліфікований фахівець, творча особистість. Студенти під її вмілим керівництвом

досліджують проблеми етнопсихологічних особливостей у підготовці майбутніх працівників соціальної сфери, зокрема розвитку толерантності до людей різних національностей, врахування етнічних особливостей у соціальній роботі. Та й не лише це: Оксана Петрівна організувала студентів на відбудову криниці у Видубицькому монастирі, прибирання й озеленення його території. Їй до снаги дбати про духовне збагачення студентів — це виїзне засідання проблемної групи в Музей трипільської культури, присвячене аналізу формування ментальних засад особистості. Вона прийшла у педагогіку, аби своїм прикладом блискуче потвердити сентенцію: " Педагогіка — труд волів", аби проілюструвати приклад, як корисно викладачеві бути допитливим та начитаним. Оксана Петрівна — це той рідкісний тип педагога — психолога, чіско життєвою і професійною релігією стала українська книга. Її однаковою мірою цікавить психологія і педагогіка, українська література і мова, історія України і народознавство. На моє переконання, обдарована неймовірною працездатністю, Оксана Петрівна зуміла б досягти успіхів тут також, бо закохана в поезію Тараса Шевченка, Лесі Українки, Ліни Костенко, яку без найменших труднощів цитує. Її приваблюють оригінальні теорії та сенсації, вона похадливо колекціонує все, що вражає своєю неймовірністю, те, що несе на собі

трем незбагненої таїни. Оксана Петрівна прагне знати кожну геніальну фразу в літературі, психології, педагогіці. Отакий імператив веде її по життю.

Такий плідний, неглибокий праці Оксани Петрівни сприяє її сім'я: двоє дітей Микола і Наталя та люблячий чоловік Валерій Дмитрович, який розуміє дружину, допомагає їй в усьому (везе зрання Оксану Петрівну до хворої колеги, бо дружина має надзвичайне серце і світлу відкриту душу, постійну готовність прийти на допомогу ближньому). Оксана Петрівна виховує своїх дітей за прикладом своїх батьків: в любові до праці, шані до людей, до рідної України. Вона — щаслива мама і дружина.

Оксана Петрівна переконана, що людина, аби гідно виконати своє призначення, ніколи не повинна розривати духовних зв'язків зі своїм народом і рідним краєм. Студіюючи англійську мову в Сафлак ком'юніті коледжі (США), вона не залишила там, повернулася до Києва.

Людина честі, відповідальна і надзвичайно вимоглива до себе, безмежно закохана в рідну Україну, Оксана Петрівна самовіддано працює на ниві психологічної науки за покликом душі й обов'язку.

С. Шевчук,
професор, академік секретар
відділення філології
і мистецтвознавства
АН вищої освіти України